

PRANCŪZIJOS LIETUVIŲ ŽINIOS

Nr. 41

1970 m. LAPKRITIS

PARYŽIUS

LEIDŽIA PRANCŪZIJOS LIETUVIU BENDRUOMENĖS KRAŠTO VALDYBA

Communauté Lituaniennes en France, 26 rue de Navarin, Paris-9

MIRĖ CHARLES DE GAULLE

"Sunku įsivaizduoti Charles de Gaulle'į, brigados generolo uniformoje iki juosmens pridengtą trispalve vėliava, gulintį Colombey-les-Deux-Eglises, jį, kurį visą gyvenimą mes matėme stačią". Dvidešimtasis amžius vargu ar bus išgirdęs kitą tokį žmogiškojo išdidumo pavyzdį, kaip balsą de Gaulle'io, kuris prieš trisdešimt metų Prancūzijai sugniužus, nuaidėjo per Europos griuvésių ir lavonų laukus. Balsą, kuris mums kalbėjo, kad valstybės gali žlugti, kad politikai gali klysti, kad žmonės gali būti silpni, bet kad stiprios išlieka tautos, kurių vaikai drįsta ryžtis.

Kas dar atsimena tuos nevilties ir gėdos laikus, žino, kad de Gaulle'io kreipimasis į prancūzų tautą pasiekė visus nuskriaustuosius ir pažemintuosius. Žmonėms, kurie prie Nemuno kranto verkė per radijų girdėdami duslų batų žingsnį okupantų, paraduojančių po Paryžiaus Triumfo arka, generolo de Gaulle'io tada niekam nežinomas vardas atneše naują viltį, nes jis įkūnijo Prancūziją, tą "antrąją visų laisvę mylinčių žmonių tévynę".

Praėjo trisdešimt metų. De Gaulle'io politinė linija, jo veiksmų vienų buvo giriami, kitų kritikuojami, bet jo iškili stovyla, višsa galva praaugusi miniu marias, visuose kontinentuose buvo paprastų žmonių priimama kaip laisvės ir nepriklausomybės simbolis.

De Gaulle'is ištėsėjo nepavargęs visą savo gyvenimą. "Aštuoniasdešimt metų sulaukęs žmogus juk turi teisę ir numirti".

Šis tiesaus žmogaus ir tiesaus kelio pavyzdys nepasekamas. Jis nepamokys mūsų būti dideliais. Gal kartais galėtų jis mums padėti būti "mažiau mažais".

A.J.Greimas

LIETUVIŠKASIS AUKLĐJIMAS

Prancūzijos lietuvių nėra skaitlingi ir gyvena labai išsisklaidė įvairiose krašto vietose. Šeimos daugumoje yra tautiškai mišrios, tai ir jaunimas daugumoje ateina iš mišrių šeimų. Kur mišrios šeimos, ten ir sunkumai ne tik vaikus išmokyti lietuviškai, bet ir juos išauklėti lietuviškoje dvasioje. Neturime savų mokyklų. Visa vaikų lietuviškojo auklėjimo našta guli ant tévų pečių. Lietuviui tévui, lietuvių motinai tenka rūpintis lietuviškumo ugdymu, sudominti savo vaikus Lietuvos istorija, tradicijomis, mūsų tautos kultūriniais lobiais.

Metai iš metų vyresniųjų gretos retėja. Normalu, kad vyresniuosius pakeičia jaunesnieji. Mūsų bendruomenės gyvastis priklausys nuo priaugančios kartos. Visų rūpestis, ar jaunieji, gimę ir augę svetur, domėsis lietuvių problemomis ir lietuviškosios veiklos testinumu? Ar jie ieškos naujų formų ir kelių lietuviškame darbe? Ar jie gyvens mūsų tautos pastangomis išsilaisvinti iš sovietinio okupanto? Tai priklausys nuo tévų ir vyresniųjų blaivių ir protingų pastangų juos išugdyti lietuviškoje dvasioje.

Tėvai turėtų atkreipti dėmesį į Pasaulio Lietuvių Bendruomenės valdybos organizuojamą pasaulio lietuvių jaunimo kongresą, įvyksiantį Čikagoje 1972 metais. Dalyvavimas kongrese jaunuoliui atvertų naujus horizontus, suteiktų progą susipažinti su lietuvių jaunimo siekiais, užmegsti pažintis su kitų kraštų jaunimu ir padrašintų labiau domėtis ir gilintis lietuviškuoju gyvenimu. Tėvai turėtų jau dabar apie tai informuoti jaunuolius, kad ruoštysi šiam svarbiams įvykiui

